

JÖJJ EL, NAPFÉNY

„Az nem lehet, hogy soha nem tanulunk a múltból. Az nem lehet, hogy évek, évtizedek, évszázadok múlnak el anélkül, hogy elgondolkoznánk azon, miben hibáztunk, mit kellett volna tenni, mi a felelősségünk. Az nem lehet, hogy egyetlen mondat határozza meg a múltat, a jelent, a jövőt: »balsors akit régen tép«, s erre épüljön az ország közgondolkodása. Pedig ez a lényeg! A legkényemesebb elfogadni, hogy mindig más a hibás azért, mert nem úgy mennek a dolgok, ahogy szeretnénk, ahogy kellene. Gonosz a külvilág, gonosz a külföld, gonosz a cigány, a zsidó, a tót, a román, mindenki, aki nem magyar. Ők azok, akik miatt nemzetünk – bár megbűnhődte már a múltat, a jövőndőt – bűnhődik a jelenben is” – ezekkel a sorokkal indul *dr. Szüdi János* új, *Jöjj el, napfény* címmel a közelmúltban megjelent kötete.

Ahogy kesernyésen megjegyzi bevezetés helyett: „Ez a kötet azt a célt szolgálja, hogy a hallgatással ne váljak cinkossá. Ez a kötet folytatása annak, amelyik „...Mert vétkesek közt cinkos, aki néma” címmel jelent meg, s amelyik a 2010. július és 2013. október közötti írásaimat tartalmazza. E kötet írásai megjelentek az „És”-ben, a Galamus oldalon, a Népszabadságban, a Népszavában.” Most megjelent kötetének gondolatébresztő írásait is olvashattuk már külön-külön e nagynevű lapok hasábjain. Nem könnyű olvasmányok, nem csendes teadélutánra valók. Egymás

mellé rendezve pedig hihetetlen erőt sugároznak, elolvasásuk után szinte szégyelljük magunkat, hogy megélhetésünk talmi eredményességéért mind lejjebb és lejjebb adtunk abból, amit emberségnek, tisztességnek, tisztaságnak hívnak.

Szüdi Jánost egyenes gerinccel áldották meg az égiek, és ő egész életében vigyázott erre az ajándékra. Azt már nem tudom, hogy az isi égi ajándék-e, vagy inkább átok, hogy számára csak az a természetes és élhető közeg, ahol szabadság van, működő demokrácia, működő jogállam. Az ő világa az olyan ország, ahol nem a szolgálalkúság az úr, ahol a pedagógus objektíven és sokoldalúan tájékoztatja tanítványait, hogy felkészítse őket a gondolkodásra, az események megértésére.

A „Jöjj el, napfény” szerzője 25 évig dolgozott a közoktatási minisztérium irányításában, nyolc évig, 2002-től 2010-ig pedig közoktatási államtitkára volt. Az aprónép oktatásának minden csínját-bínját ismerte és ismeri, s bármennyire is irányítója volt a közoktatásnak, a gyerekek, a jövő érdekeit soha nem tévesztette szem elől, azt mindennekfelett tartotta.

Írásaiban nem keveset vár el a pedagógusoktól, de nem is többet, mint amennyit önmagától mindig is elvárt oktatásirányítóként. „A dölyfös pedagógusok tábora” című, 2014 decemberében megjelent cikkében az írja: „Vajon azok a pedagógusok, akik az oktatási ellenforradalom óta megtartott, jó néhány megmozdulásra nem tudtak, nem mertek, nem akartak elmenni, felfedezték-e már a Parlament honlapján azokat a törvényjavaslatokat, amelyeket szeretett kormányuk nyújtott be, szokása szerint az érintettekkel törtéző előzetes szakmai egyeztetés nélkül, a köznevelés rendszere és a pedagógusok helyzetének végleges formába öntése céljából?” Majd később így folytatja: „...a pedagógusok jelentős része nem veszi a fáradságot, hogy körülnézzen, mi is folyik körülötte. Nem veszi a fáradságot ahhoz sem, hogy egyáltalán megértse a saját és az ország helyzetét. A pedagógusok jelentős része eltelt önnön nagyságától, érinthetetlenségétől, megkérdőjelezhetetlenségétől, diplomája időtállóságától. Ők alkotják a dölyfös pedagógusok táborát. A dölyfös pedagógus nagyon elégedett azzal, hogy már szó sem esik a gyermek mindenekfelett álló érdekéről, a szülői partnerségről, a nyitott, befogadó iskoláról. Mint ahogy egyáltalán nincs ellenére az sem, hogy a nevelésben a pedagógiai megoldásokat egyre szélesebb körben váltják fel a rendszeti megoldások. Ezek a pedagógusok elégedettek az új bérrendszerrel, amely nem a jobb és több munkára, a nagyobb tudás megszerzésére ösztönöz, hanem a sunnyogásra, a lojalításra.”

Szüdi János nem ilyen országban akar élni, hanem olyanban, ahol az emberek nem a túlélésre játszanak, és a maga módján és a maga helyén mindenki kivészi a részét a magát Jó Államnak aposztrofáló rezsím lebontásában. Mert, ahogy írja: „Az a rezsím, amelyik 2010-ben jogszerű és törvényes választások útján hatalomra került, azzal visszaélve visszaforgatta az idő kerekét egy olyan korba, amelyről már mindenki azt hitte, hogy soha többé nem jöhet vissza. Valójában nem is lehet pontosan meghatározni, hogy melyik korba lépett vissza az ország, mivel a Jó Állam (a rezsím jelöli így magát), amit fel szándékoznak építeni, az ország minden eddigi rossz hagyományából merít, modernizálva azokat. Valójában nehéz pontosan meghatározni azt is, hogy a Jó Állam miféle társadalmi berendezkedést valósít meg. Nem egyszerű felismerni, de nem is lehetetlen. A diktatúrának egy sajátos formájával állunk szemben.”

Ez ellen a diktatúra ellen Szüdi Jánosnak csupán egyik fegyvere a toll. Ám jól tudom, „emberségről példát, vitézségről formát” az élet más területén is állít. Késégbevonhatatlan szakértelmét, igazságérzetét sok területen kamatoztatja mások javára.

A *Jöjj el, napfény* című kötet, ahogy az előző „Mert vétkesek közt cinkos, aki néma”, a Wesley János Kiadó (1086 Budapest, Dankó u. 11.) gondozásában jelent meg fia, Szüdi János illusztrációival. Megvásárolható Budapesten, a Dankó u. 11.-ben, megrendelhető az 1086 Budapest, Dankó u. 11. címen vagy interneten.

Az internetes elérhetőség: dankojegyzet@mailbox.hu Bankszámlaszám: 11708001-20528742. Kapcsolattartó: Bakó Julianna (+36 1 2105400/111 vagy 187-es mellék).

A kötet ára 2000 forint, postai küldeményként 2500 forint. A Pedagógusok Szakszervezetének tagjai – tagsági könyvük bemutatása, számuk megküldése esetén – 300 Ft/db kedvezményt kapnak. Ennyit mindenkinek megér a tisztánlátás!

Millei Ilona